

Ειρήνη Γρατσία

Η μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων και το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού

Εικονογράφηση
Μαγδαληνή Θεοχάρη

Ειρήνη Γρατσία

Η μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων και το κυνήγι του κρυμμένου Θησαυρού

Εικονογράφηση
Μαγδαληνή Θεοχάρη

MONUMENTA

Η μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων και το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού

Έκδοση: MONUMENTA

Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία για την
προστασία της φυσικής και αρχιτεκτονικής
κληρονομιάς Ελλάδας και Κύπρου

Κείμενο: Ειρήνη Γρατσία

Εικονογράφηση: Μαγδαληνή Θεοχάρη

Σελιδοποίηση: Μυρτώ Μπελοπούλου

ISBN: 978-960-99547-3-0

© Ειρήνη Γρατσία

Αθήνα, Δεκέμβριος 2016

*Στη Μάντω Οικονομίδου,
την αληθινή Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων*

Μια φορά κι έναν καιρό πριν από πολλά μα όχι πάρα πολλά χρόνια

Η κυρία Αδαμαντία, η αρχαιολόγος, πήρε, όπως κάθε πρωί το δρόμο για το Αρχαιολογικό Μουσείο. Η μέρα ήταν γεμάτη ήλιο και είχε ήδη αρχίσει να κάνει πολλή ζέστη. Ήταν πραγματικά καλοκαίρι. Όταν έφθασε μπροστά στο Μουσείο κοντοστάθηκε και κοίταξε για άλλη μια φορά τα μαρμάρινα αγάλματα που έστεκαν στην άκρη της στέγης καλώντας τους περαστικούς να μπουν μέσα και να θαυμάσουν τους θησαυρούς από όλα τα μέρη της Ελλάδος και όχι μόνο. Η κυρία Αδαμαντία δεν χόρταινε να κοιτά το θεό Απόλλωνα με τη λύρα του. Συχνά άκουγε και αυτή τις μαγικές μελωδίες που χαίδευαν όλο το κτίριο, ειδικά τα απογεύματα που η πολύβουη Αθήνα ησύχαζε κάπως από το θόρυβο των αυτοκινήτων. Μετά από λίγο πήρε το μικρό μονοπάτι με τους δύο μεγάλους φοίνικες που είχε φυτέψει πριν πολλά χρόνια κάποιος Δήμαρχος, ξεχνούσε το όνομά του, και έφθασε στο κτίριο με τα νομίσματα, το Μουσείο των Νομισμάτων, όπως συνήθιζαν να το ονομάζουν.

Στο Μουσείο των Νομισμάτων

Η κυρία Αδαμαντία με τα αργά και σταθερά της βήματα ανέβηκε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της εισόδου, έσπρωξε τη βαριά σιδερένια πόρτα, χαιρέτισε τους φύλακες και έριξε μια ματιά στις αίθουσες με τα νομίσματα πριν πάει στο γραφείο της. Το αργυρό τετράδραχμο των Συρακουσών με το πανέμορφο κεφάλι της νύμφης Αρέθουσας φωτιζόταν από το φως του ήλιου και σκόρπιζε τη λάμψη του σε όλη την αίθουσα με τις ξύλινες προθήκες. Και ο χρυσός στατήρας με το μελαγχολικό κεφάλι της θεάς Αθηνάς έλαμπε παράξενα. Το μεγάλο της όνειρο τα νομίσματα να αποκτήσουν ένα δικό τους Μουσείο σε λίγο καιρό θα γινόταν πραγματικότητα. Ένα πολύ όμορφο κτίριο, αυτό που έκτισε ο αρχιτέκτονας Ερνέστος Τσίλλερ για να γίνει η κατοικία του αρχαιολόγου Ερρίκου Σλήμαν, που ανακάλυψε την αρχαία Τροία, θα γινόταν το καινούριο Μουσείο των Νομισμάτων. Οι προσπάθειές της είχαν καλό τέλος και ήταν πολύ χαρούμενη. Η κυρία Αδαμαντία άνοιξε την πόρτα του γραφείου της και πήγε κατευθείαν και κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα. Το βιβλίο που διάβαζε εδώ και μέρες είχε καλυφθεί από πολλά γράμματα. Πάμπολλες ήταν οι εργασίες που έπρεπε να γίνουν και σήμερα. Ωστόσο παραμέρισε για λίγο τα γράμματα και διάβαζε πάλι την εκατοστή σελίδα του χοντρού δερματόδετου βιβλίου. Τα

λόγια του αρχαίου συγγραφέα επιβεβαίωναν τις σκέψεις που κυκλοφορούσαν συνεχώς τις τελευταίες ημέρες στο μυαλό της. Ο θησαυρός με τα αρχαία νομίσματα ήταν σίγουρα κρυμμένος στην Κόρινθο και έπρεπε να τον βρουν και να τον φέρουν στο Μουσείο.

Η κυρία Αδαμαντία δεν ήταν όμως μόνη της, μια μικρή τοσηδούλα θεά με μεγάλα φτερά την ακολουθούσε παντού πετώντας. Κανείς δεν μπορούσε να δει τη μικρή φτερωτή θεά, τη θεά Νίκη, που το είχε σκάσει από την αποθήκη με τα νομίσματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Πάντα ήταν πολύ άταχτη. Για όλες όμως τις αταξίες της έφταιγαν τα μεγάλα της φτερά. Η μικρή θεά είχε καθίσει πάνω στα γράμματα και χαμογελούσε στην κυρία Αδαμαντία. Η ανακάλυψη ενός θησαυρού τής είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον και προσπαθούσε να διαβάσει τα μεγάλα γράμματα του βιβλίου. Αφού διάβασε τρεις τεράστιες λέξεις, βαρέθηκε, σηκώθηκε, ξετσαλάκωσε το φόρεμά της και πέταξε για να κάνει μια βόλτα στο Μουσείο των Νομισμάτων. Αυτή την ώρα θα είχε αρκετούς επισκέπτες.

Σε ένα σκοτεινό υπόγειο

Ο Αρχηγός με το γκρι κουστούμι και τα μακριά λεπτά δάχτυλα έβγαλε τα μαύρα γυαλιά του και κοίταξε στα μάτια τους τρεις συνεργάτες του. Όλοι ήταν μαυρισμένοι από τον ήλιο και τα χέρια τους ήταν άγρια και σκληρά, σαν να έσκαβαν μέρες. Το παγωμένο ύφος του Αρχηγού πάγωνε και το αίμα τους. Ήταν πολύ θυμωμένος, γιατί δεν είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν στην Κόρινθο το θησαυρό με τα χρυσά νομίσματα. Είκοσι μέρες έσκαβαν και δεν βρήκαν τίποτα. Ο Άγνωστος Κύριος είχε βαρεθεί να περιμένει το θησαυρό και ίσως να ζητούσε σε άλλους να ψάξουν να τον βρουν. Και φυσικά οι Άλλοι θα έπαιρναν τα χρήματα. Με βραχνή φωνή είπε ότι έπρεπε να βιαστούν γιατί στο τέλος από το πολύ σκάψιμο θα τους ανακάλυπτε η Αστυνομία. Αφού έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω στο σκοτεινό υπόγειο, ανακοίνωσε ότι αυτή τη φορά θα έπαιρναν μαζί τους το Μηχάνημα.

«Και τι κάνει αυτό το Μηχάνημα;» τόλμησε να ψελλίσει ο πιο νέος από τους συνεργάτες.

«Είναι καταπληκτικό! Ανακαλύπτει οποιοδήποτε μέταλλο βρίσκεται κρυμμένο μέσα στη γη. Μόλις η μεγάλη μύτη του μυρίσει το θησαυρό με τα νομίσματα, αρχίζει ντρουν, ντρουν ντρουnnnnnn. Σε ξεκουφαίνει από τη χαρά του για την ανακάλυψή του».

«Ε, τότε τι καθόμαστε και σκάβουμε τόσο καιρό και τα χέρια μας γίνανε σαν αξίνες;» είπε ο πιο μαυρισμένος από τους συνεργάτες.

«Είναι μεγάλο, κάνει πολύ θόρυβο και είναι επικίνδυνο να μας ανακαλύψουν. Τώρα όμως δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά, γιατί ο Άγνωστος Κύριος, θα θυμώσει πολύ και θα δώσει σε άλλους τη δουλειά. Και πάνε τα ωραία λεφτουδάκια. Ακούστε με προσεκτικά. Αύριο τα χαράματα, θα συναντηθούμε στο ποτάμι, εκεί που είναι οι τρεις ψηλές λεύκες. Θα περάσω με το μπλε φορτηγάκι να σας πάρω. Σε δυο μέρες η δουλειά πρέπει να έχει τελειώσει και να έχει τελειώσει με επιτυχία».

Όλοι βγήκαν σκυφτοί από το υπόγειο και ο καθένας πήρε διαφορετικό δρόμο. Βιάζονταν πολύ γιατί ο ήλιος δεν τους άρεσε καθόλου, προτιμούσαν πάντα να κυκλοφορούν τη νύχτα και κυρίως τις νύχτες χωρίς φεγγάρι.

Στο Μουσείο των Νομισμάτων

Η κυρία Αδαμαντία σήκωσε βιαστικά το τηλέφωνο. Κάτι της έλεγε να τηλεφωνήσει αμέσως στο Μουσείο της Κορίνθου. Χθες ήταν που διάβασε στην εφημερίδα για μια τρομακτική σπείρα αρχαιοκαπήλων που έκλεβε αρχαία αγάλματα, πήλινα αγγεία, και κυρίως νομίσματα και τα πούλαγε σε έναν Άγνωστο Κύριο από μια μακρινή χώρα. Πίστευε ότι ο χρόνος έτρεχε και ο θησαυρός με τα νομίσματα της Κορίνθου κινδύνευε από ώρα σε ώρα. Στην άλλη πλευρά του τηλεφώνου ακούστηκε η γλυκιά φωνή του κυρίου Χρήστου, του αρχαιολόγου. Η κυρία Αδαμαντία τού είπε για το θησαυρό, για το μέρος που πρέπει να τον είχαν κρύψει οι αρχαίοι Κορίνθιοι, για τη σπείρα που έκλεβε, με λίγα λόγια ότι έπρεπε να αρχίσουν αμέσως ανασκαφή. Αύριο το πρωί θα πήγαινε κι αυτή με τα βιβλία και τις σημειώσεις της για να τους βοηθήσει να σκάψουν στο σωστό σημείο.

Η μικρή θεά Νίκη άκουσε με ενθουσιασμό για το ταξίδι που θα έκαναν αύριο. Φυσικά θα συνόδευε την κυρία Αδαμαντία, πώς να την αφήσει μόνη της σε ένα τόσο επικίνδυνο ταξίδι. Εξάλλου είχε καιρό να πάει στην Κόρινθο. Έπρεπε να βιαστεί να ετοιμάσει ένα μικρό μπογαλάκι και να μην ξεχάσει να πάρει μαζί το στεφάνι της.

Σε ένα μπλε φορτηγάκι

Το μπλε φορτηγάκι σταμάτησε μπροστά από τις τρεις λεύκες στο ποτάμι και έσβησε τα φώτα. Τρεις μαυροντυμένοι άντρες φόρτωσαν τις αξίνες, τις σακούλες, τα γάντια στο αυτοκίνητο και ύστερα ανέβηκαν κι αυτοί. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμη και το σκοτάδι σκέπαζε καλά το μυστικό που έκρυβαν οι τέσσερις άντρες. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε με τρελλή ταχύτητα. Δεν ήθελαν ο ήλιος να είναι ψηλά, όταν θα έφθαναν στην Κόρινθο.

Στο λεωφορείο για την Κόρινθο

Η κυρία Αδαμαντία έβαλε τα βιβλία, τα τετράδια και λίγα ρούχα στη μικρή ταξιδιωτική βαλίτσα, πήρε το ψάθινο καπέλο της και ξεκίνησε για το σταθμό των λεωφορείων της Κορίνθου. Το λεωφορείο πήγαινε αργά αλλά η σκέψη της έτρεχε προσπαθώντας να ανακαλύψει ποιο ήταν το σωστό μέρος για να σκάψουν. Ο αρχαίος συγγραφέας έγραφε για το στρατό του βασιλιά Φιλίππου, του πατέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που είχε φθάσει στην Κόρινθο και πολλοί κάτοικοι είχαν αναγκαστεί να κρύψουν τα νομίσματά τους για να τα σώσουν. Πού να τα είχαν κρύψει άραγε; Κοντά στο ναό του θεού Απόλλωνα ή κάπου αλλού; Οι σκέψεις την πλημμύρισαν και σιγά σιγά ήρθαν στο μυαλό της παλιότερες ιστορίες. Θυμήθηκε το θησαυρό της Νάξου, το θησαυρό της Καρδίτσας και τόσους άλλους που τώρα είναι καλά φυλαγμένοι στο Μουσείο των Νομισμάτων και τους βλέπει όποιος θέλει.

Η φτερωτή μικρή θεά Νίκη καθόταν πάνω στο γιακά του λευκού πουκάμισου της κυρίας Αδαμαντίας και άκουγε τις σκέψεις της. Είναι πράγματι πολύ ωραίοι αυτοί οι θησαυροί σκέφτηκε. Και αυτός της Κορίνθου είναι ακόμη πιο ωραίος! Καθώς έκλεισε τα μάτια της αποκοιμήθηκε και γλίστρησε πάνω στο βιβλίο της κυρίας Αδαμαντίας, ακριβώς εκεί που έγραφε για το ναό του θεού Απόλλωνα.

Στο μπλε φορτηγάκι και πίσω από ένα λόφο

Οι τέσσερις άντρες αμίλητοι και κατσουφιασμένοι σκέπτονταν πού να σκάψουν. Δύο ήταν τα υποψήφια μέρη. Ο ναός του Απόλλωνα και η πλαγιά του λόφου. Αν έσκαβαν κοντά στο ναό του Απόλλωνα κινδύνευαν να τους δουν όλοι, αν έσκαβαν πίσω από τον λόφο μπορεί και να μην έβρισκαν τίποτα. Ελπίζανε ότι το Μηχάνημα θα τους έδειχνε το σωστό μέρος για να σκάψουν και να βρουν γρήγορα το θησαυρό. Θυμήθηκαν την τελευταία μεγάλη δουλειά που έκαναν πριν καιρό. Όλα πήγαν καλά και η Αστυνομία δεν μπόρεσε να τους ανακαλύψει. Ο Άγνωστος Κύριος είχε πολλούς γνωστούς που τους βοήθησαν. Τι ωραίο που ήταν εκείνο το άγαλμα του Θεού και πως τους κοιτούσε! Νόμιζαν ότι θα μιλήσει και θα τους μαρτυρήσει.

Η Κόρινθος φάνηκε μπροστά τους. Έστριψαν στον ανηφορικό δρόμο, μπήκαν σε ένα χωματόδρομο και πάρκαραν το φορτηγάκι πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους γεμάτους αγκάθια για να μην το βλέπει κανένας. Έριξαν μια ματιά γύρω κι όταν είδαν ότι δεν υπήρχε ψυχή εκεί κοντά έβγαλαν τα σύνεργα. Ο Αρχηγός ήταν πονηρός και είχε φέρει μαζί του και άλλα πράγματα, όπως μέτρα, φωτογραφική μηχανή, μολύβια, μπλοκ, μπογιές. Θα παρίσταναν τους αρχιτέκτονες κι έτσι κανέ-

νας δεν θα αντιλαμβανόταν τι πραγματικά μαγείρευαν πίσω από το χαμηλό λόφο. Τελευταίο έβγαλαν το Μηχάνημα που μύριζε τα νομίσματα μέσα στη γη. Ήταν αρκετά μεγάλο και βαρύ και είχε μια πραγματικά τεράστια πλακουτσωτή μύτη!

«Αυτό θα μυρίσει το θησαυρό;» ρώτησε ο πιο μαυρισμένος. Ο Αρχηγός τού είπε να μη μιλάει, να μη ρωτάει και τον έσπρωξε με δύναμη. Σαν φίδια άρχισαν να προχωρούν πίσω από το λόφο. Ο αρχηγός είχε την κρυφή ελπίδα ότι εκεί ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Τράβηξαν το Μηχάνημα και το έβαλαν μπρος. Ο Αρχηγός κράταγε τη μύτη του Μηχανήματος και την έσερνε πάνω στη γη. Οι άλλοι τρεις παρίσταναν τους αρχιτέκτονες, ενώ στην πραγματικότητα φύλαγαν τσίλιες.

Στο ναό του θεού Απόλλωνα

Η κυρία Αδαμαντία κατέβηκε από το λεωφορείο και πήρε αμέσως το δρόμο που οδηγούσε στο Μουσείο της Κορίνθου. Είχε δουλέψει παλιά για λίγους μήνες στο Μουσείο, είχε μελετήσει τα νομίσματα της αρχαίας Κορίνθου. Αγαπούσε πολύ τα όμορφα νομίσματα με το φτερωτό άλογο, τον Πήγασο, που συμβόλιζε την πόλη. Ο κύριος Χρήστος την υποδέχτηκε με ένα τεράστιο χαμόγελο. Πάντα χαιρόταν όταν έβλεπε τη Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων. Έτσι την έλεγαν εδώ και πολλά χρόνια εξαιτίας της μεγάλης της αγάπης για τα αρχαία νομίσματα και το Μουσείο των Νομισμάτων.

«Καλημέρα κυρία Αδαμαντία, καλώς ήρθατε. Από πού λέτε να ξεκινήσουμε την ανασκαφή;» ρώτησε ο κύριος Χρήστος.

Η τοσηδούλα θεά έδειχνε με το λεπτό χεράκι της που κράταγε το ολόχρυσο στεφάνι της το ναό του Απόλλωνα, όταν άκουσε με ανακούφιση την κυρία Αδαμαντία να λέει «Τελικά νομίζω ότι πρέπει να σκάψουμε κοντά στο ναό του Απόλλωνα». Ο κύριος Χρήστος φώναξε τους εργάτες και όλοι μαζί ανηφόρισαν για τον πέτρινο ναό.

Πίσω από το λόφο

Η μικρή θεά πέταξε από την άλλη πλευρά του λόφου για να ξεσκάσει λίγο. Από ψηλά είδε τέσσερις άντρες με ένα παράξενο μηχανήμα να ψαχουλεύουν τη γη. Παραξενεύτηκε και πλησίασε για να τους δει από κοντά. Πήγε και γαντζώθηκε στο χέρι του Αρχηγού. Παρατηρούσε το Μηχάνημα με τη μεγάλη μύτη που οσμιζόταν το χώμα. Πρώτη φορά έβλεπε κάτι τέτοιο. Και τι θόρυβο που έκανε! Βαρέθηκε, φόρεσε το στεφάνι της και έφυγε φτερουγίζοντας δυνατά.

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά και η ζέστη έκαιγε τις πέτρες. Οι τέσσερις άντρες καταϊδρωμένοι συνέχιζαν να ψάχνουν για τα χρυσά νομίσματα. Το Μηχάνημα με τη μεγάλη μύτη δεν έλεγε να μυρίσει κανένα νόμισμα. Ο Αρχηγός έβριζε συνεχώς το Μηχάνημα, τους αρχιτέκτονες που δεν ήταν αρχιτέκτονες και τη μαύρη του μοίρα. Ξαφνικά μια μεγάλη πέτρα μπήκε και βούλωσε τη μεγάλη μύτη του Μηχανήματος. Ένα δυνατό ντρουνννννν ακούστηκε. Οι τρεις άντρες που φύλαγαν πέταξαν τα σύνεργα του αρχιτέκτονα κι έτρεξαν σαν τρελοί κοντά. Όταν έφθασαν, βρήκαν τον Αρχηγό να κλωτσάει το Μηχάνημα και να φωνάζει. Πέρασε αρκετή ώρα να καταλάβουν τι είχε συμβεί και πολλή ώρα για να το επισκευάσουν.

Στο ναό του θεού Απόλλωνα

Κάτω από τους ψηλούς κίονες του ναού η ανασκαφή προχωρούσε αργά αργά. Το σκληρό χώμα και ο καυτός ήλιος δυσκόλευαν τους εργάτες. Η κυρία Αδαμαντία διάβαζε το χοντρό βιβλίο του αρχαία συγγραφέα κάτω από την ελιά και ο κύριος Χρήστος έγραφε στο ημερολόγιό του «Σήμερα Τρίτη 15 Ιουλίου 1973 άρχισε η ανασκαφή βόρεια του ναού του θεού Απόλλωνα και νότια του χαμηλού λόφου...». Σε αυτό σημείωνε με κάθε λεπτομέρεια την πορεία της ανασκαφής. Σημείωσε όσο χώμα αφαίρεσαν, σημείωσε για τα σπασμένα πήλινα αγγεία που βρήκαν, για τον τοίχο από πέτρες που άρχισε να φαίνεται και τόσα άλλα.

Η τόσο μικρούλα θεά άφησε ένα φυλλαράκι ελιάς να πέσει στο βιβλίο που διάβαζε η κυρία Αδαμαντία και πήγε και στρογγυλοκάθισε στην άκρη της σελίδας του ημερολογίου του κυρίου Χρήστου, γιατί από εκεί έβλεπε καλύτερα το ναό του θεού Απόλλωνα. Ήταν πολύ ωραίος και τεράστιος. Σώζονταν όμως μόνο επτά από τους τριάντα οχτώ κίονες. Αναρωτήθηκε τι είχε πάθει ο ναός. Στην εποχή της οι ναοί ήταν ολόκληροι, με πολλούς κίονες, με στέγη, με αγάλματα, με ανάγλυφες παραστάσεις, με χρώματα και πολύ κόσμο...

Πίσω από το λόφο

Οι τέσσερις άντρες κατάφεραν με πολύ κόπο να φτιάξουν το Μηχάνημα με τη μεγάλη μύτη. Για την ακρίβεια κατόρθωσαν να την ξεβουλώσουν. Ο ήλιος είχε δύσει πια και δεν μπορούσαν να συνεχίσουν τη δουλειά, γιατί χωρίς φως το Μηχάνημα μπορεί να σκόνταφτε πάλι σε καμιά πέτρα και να πάθαινε μεγαλύτερη ζημιά. Μάζεψαν τα σύνεργα, τα έβαλαν στο φορτηγάκι και πήραν το δρόμο για την πόλη μήπως βρουν κάτι να φάνε. Αύριο θα συνέχιζαν το σκοτεινό έργο τους.

Στο ναό του θεού Απόλλωνα

«Είναι ώρα να σταματήσουμε. Αύριο στις έξι το πρωί θα συνεχίσουμε» είπε ο κύριος Χρήστος. Όλοι μαζί άρχισαν να κατηφορίζουν για το Μουσείο. Η πρώτη μέρα της ανασκαφής είχε αποκαλύψει λιγοστά πράγματα. Λίγα σπασμένα αγγεία με γυαλιστερό μαύρο χρώμα. Τίποτα δεν έδειχνε ότι ο θησαυρός με τα νομίσματα ήταν κρυμμένος εκεί. Αύριο θα συνέχιζαν...

Η μικρή φτερωτή θεά Νίκη κατακουρασμένη και σκεπτική τους ακολουθούσε πετώντας λίγο πιο ψηλά από την κυρία Αδαμαντία που οι σκέψεις είχαν αποσπάσει την προσοχή της...

Πάνω στο λόφο

Πρωί πρωί οι τέσσερις άντρες κατέβηκαν από το φορτηγάκι. Φόρτωσαν το Μηχάνημα με την πλακουτσωτή μύτη στις πλάτες τους και άρχισαν να ανεβαίνουν προς το λόφο με τους θάμνους. Ο Αρχηγός με κατεβασμένο το κεφάλι έβαλε μπρος τη μηχανή και η πλακουτσωτή μύτη άρχισε να σφυρίζει και να στριφογυρίζει πάνω στο σκληρό χώμα. Οι άλλοι τρεις παρίσταναν πάλι τους αρχιτέκτονες. Ο ένας σχεδίαζε σπιτάκια πάνω στο χαρτί και οι άλλοι δύο μετρούσαν με τη μετροταινία κάτι πέτρες.

Στο ναό του Απόλλωνα

Οι εργάτες είχαν αρχίσει να σκάβουν με τα σκαλίδια τους. Ευτυχώς η υγρασία που είχε πέσει τη νύχτα είχε μαλακώσει το χώμα και η ανασκαφή προχωρούσε πιο γρήγορα από χθές. Η κυρία Αδαμαντία, ο κύριος Χρήστος και η μικρούτσικη θεά ήταν σκυμμένοι πάνω από τους εργάτες και παρακολουθούσαν με αγωνία κάθε τους κίνηση. Ο κυρ Λευτέρης, ο αρχιεργάτης, έσκαβε εδώ και πολλά πολλά χρόνια μαζί με τον κύριο Χρήστο. Είχε βρει τόσα πολλά πράγματα. Το χώμα τα έκρυβε καλά, αλλά το σκαλίδι του τα έφερνε στο φως του ήλιου. Σχεδόν όλα βρίσκονταν στις προθήκες του Μουσείου της Κορίνθου. Καθώς έσκαβε άρχισε να φαίνεται ένα μεγάλο πιθάρι. Πήρε το σκουπάκι και καθάρισε καλά. Ξαναπήρε το σκαλίδι και αφαίρεσε το χώμα. Φάνηκε ένα μεγάλο πήλινο πιθάρι, σχεδόν ολόκληρο και δίπλα του ακουμπισμένος ένας μυτερός αμφορέας για το κρασί. Λίγο παραπέρα ήταν ένα σπασμένο λυχνάρι και μια ασημένια καρφίτσα. Η αγωνία τους ολοένα και μεγάλωνε καθώς το σκαλιδάκι του κυρ Λευτέρη χτύπαγε τρυφερά το σκληρό χώμα.

Η μικρή μικρούτσικη θεά ξεσκόνισε το φόρεμά της, το χιτώνα της δηλαδή, από τα χώματα και πέταξε μακριά για να πάει να δει το ναό του Απόλλωνα. Δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο είχε αλλάξει. Πού πήγαν οι κολόνες, η στέγη. Ακόμη και το άγαλμα του θεού Απόλλωνα έλειπε. Στάθηκε πάνω στο πιο ψηλό σημείο του ναού και από εκεί έβλεπε μια την κυρία Αδαμαντία και τον κύριο Χρήστο και μια τους τέσσερις άντρες με το σιδερένιο άγριο ζώο με τη χοντρή μύτη. Κάποιο μυθικό τέρας σκέφτηκε θα ήταν!

Στο λόφο

Ο Αρχηγός ήταν έτοιμος να σταματήσει το Μηχάνημα με τη στραβή από το ψάξιμο μύτη και να εγκαταλείψει την προσπάθεια να βρει το θησαυρό, όταν αυτό άρχισε να τρέμει ολόκληρο και να φωνάζει με όλη του τη δύναμη ντραν, ντρουννννν, ντραννννννννννν. Δεν πίστευε στα αυτιά του, είχαν ανακαλύψει το θησαυρό, το θησαυρό των νομισμάτων και πρέπει να ήταν τεράστιος, με χιλιάδες χρυσά νομίσματα για να φωνάζει τόσο πολύ και τόσο δυνατά. Οι τρεις άντρες πέταξαν ό,τι κρατούσαν και έτρεξαν κοντά του, τρελοί από τη χαρά τους, γιατί ο Άγνωστος Κύριος τους είχε υποσχεθεί λεφτά με το τσουβάλι!!!!. Φρόντισαν να κλείσουν το Μηχάνημα για να μην το ακούσει κανείς και άρχισαν να σκάβουν με τις αξίνες και με τα χέρια τους. Τα χιλιάδες χρυσά νομίσματα τους περίμεναν και ήταν όλα δικά τους.

Στο ναό του Απόλλωνα

Το σκούρο χώμα που έβγαζε ο κυρ Λευτέρης είχε σχηματίσει ένα μικρό λόφο αλλά ο θησαυρός δεν είχε φανερωθεί ακόμη. Η κυρία Αδαμαντία ξαναδιάβασε την εκατοστή σελίδα από το παλιό βιβλίο μήπως και είχε κάνει λάθος, αλλά ο αρχαίος συγγραφέας το έλεγε καθαρά «στο ναό του Απόλλωνα...» Αλλά γιατί δεν είχανε βρει ακόμη τίποτα;

Η τόσο τοσοδούλα θεά πήγε και κάθισε πάνω στο χέρι του κυρ Λευτέρη. Με όλη της τη δύναμη το έσπρωχνε προς τα αριστερά, για να σκάψει εκεί που είχε βρεθεί η ασημένια καρφίτσα. Αλλά αυτός τίποτα έσκαβε από την άλλη μεριά. Ο κυρ Λευτέρης ένιωσε κάτι να του γαργαλάει τα δάχτυλα, άφησε το σκαλίδι και πήγε να πιει λίγο νερό και να βρέξει το πρόσωπό του. Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά στον ουρανό. Όταν ξαναγύρισε άρχισε να σκάβει λίγο πιο αριστερά, εκεί που το χώμα άλλαζε χρώμα. Αμέσως φάνηκε ένα πινάκιο, ένα δηλαδή μαυρόχρωμο πήλινο πιάτο αναποδογυρισμένο.

Η τόσο μικρούλα θεά είχε ξαπλώσει πάνω του και προσπαθούσε να το σηκώσει...

Στο λόφο

Ολόκληρη λακκούβα είχαν ανοίξει οι τέσσερις άντρες, όταν η αξίνα του Αρχηγού χτύπησε σε ένα σκληρό αντικείμενο. Γκουπ και ξανά γκουπ έκανε το εργαλείο. Κοιτάχτηκαν για μια στιγμή στα μάτια και με κομμένη την ανάσα έβγαζαν το μαλακό χώμα που έκρυβε τον πολύτιμο θησαυρό. Μπροστά τους φάνηκε ένα τεράστιο πράγμα τυλιγμένο σε ένα μαύρο πανί που από τα χρόνια είχε γεμίσει τρύπες. Τράβηξαν γρήγορα το ύφασμα και μπροστά τους φανερώθηκε ένας τεράστιος τενεκές γεμάτος χρυσαφένια νομίσματα, χιλιάδες χρυσαφένια νομίσματα που λαμπύριζαν κάτω από τον εκτυφλωτικό ήλιο. Οι τέσσερις άντρες δεν πίστευαν στα μάτια τους. Είχαν ανακαλύψει το μεγαλύτερο θησαυρό του κόσμου. Ήταν οι μεγαλύτεροι κλέφτες αρχαίων νομισμάτων, ο Άγνωστος Κύριος θα ήταν πολύ ικανοποιημένος για την ανακάλυψή τους. Αφού έβαλαν μερικά νομίσματα στις τσέπες των παντελονιών τους κάλυψαν με μια σακούλα τον τενεκέ και σηκώθηκαν για να τον μεταφέρουν στο μπλε φορηγάκι. Όταν γύρισαν για να πάνε προς το αυτοκίνητο είδαν εκατοντάδες μάτια να τους κοιτούν. Ένα ολόκληρο χωριό είχε μαζευτεί και τους κοιτούσε γελώντας. Οι κάτοικοι του χωριού μια έδειχναν αυτούς και μια τον τενεκέ με τα νομίσματα και όλο και πιο πολύ γελούσαν. Μάλιστα τους φώναζαν και μπράβο, για-

τί κανείς μέχρι τώρα δεν είχε κατορθώσει να ανακαλύψει το θησαυρό. Οι τέσσερις άντρες τρομαγμένοι μα πιο πολύ γεμάτοι απορία κοιτούσαν τον κόσμο. Γιατί άραγε γελούσαν; Ξαφνικά είδαν τον Αστυφύλακα να πλησιάζει. Ένας μεγάλος κρότος ακούστηκε και ο τόπος γέμισε λίρες που αστραφτοκοπούσαν από το δυνατό ήλιο. Ο Αστυφύλακας προσπαθώντας να συγκρατήσει τα γέλια του είπε με σοβαρό ύφος: «Εδώ και πολλά χρόνια όλο το χωριό έψαχνε τον τενεκέ με τις κάλπικες, ψεύτικες λίρες που είχε θάψει πριν πολλά χρόνια ο τσιγκούνης του χωριού. «Κάλπικες λίρες;;;» ούρλιαξε ο Αρχηγός και έδωσε τα χέρια του στον Αστυφύλακα για να του περάσει τις χειροπέδες. Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι τρεις. Ο Αστυφύλακας τους έσπρωξε να προχωρήσουν πίσω από το λόφο. Ολόκληρο το χωριό τους ακολουθούσε γελώντας, ενώ κάλπικες λίρες κατρακυλούσαν από τα μπατζάκια τους.

Κάτω από το πιάτο

Ο κυρ Λευτέρης σήκωσε το μαύρο πιάτο προσεκτικά. Η κυρία Αδαμαντία, ο κύριος Χρήστος και η τόση τοσηδούλα θεά έκρυψαν τα μάτια τους, γιατί μια δυνατή λάμψη ξεχύθηκε. Ολόχρυσοι πετάχτηκαν από τα νομίσματα η θεά Αθηνά, ο θεός Απόλλωνας με το δάφνινο στεφάνι, οι μικρές φτερωτές νίκες και από πίσω τους ακολουθούσαν χρυσά άρματα με τον καβαλάρη τους. Ένας ολάκερος θησαυρός νομισμάτων ήταν κρυμμένος κάτω από το πιάτο. Κανείς δεν πίστευε αυτό που έβλεπε.

Η τοσηδούλα θεά αναγνώρισε πολλές φίλες της στα χρυσά νομίσματα. Δε στάθηκε να τους μιλήσει αλλά χώθηκε κάτω από τα νομίσματα και κάτι προσπαθούσε να τραβήξει. Ένα φυλλαράκι φάνηκε.

Πιο κάτω από το πιάτο

Ο κυρ Λευτέρης έσκυψε σιωπηλός πάνω από το θησαυρό και είδε ένα φυλλαράκι να ξεμυτίζει. Έσκαψε λίγο πιο βαθιά χωρίς να μετακινήσει τίποτα κι ένα ολόχρυσο περιδέραιο γεμάτο άνθη και φυλλαράκια αποκαλύφθηκε.

«Τι είναι αυτό;;; Ο θησαυρός με τα χρυσά νομίσματα!!!» είπε ο Αρχηγός και ξέφυγε από τα χέρια του Αστυφύλακα για να δει καλύτερα. «Εδώ ήταν ο θησαυρός και εμείς ψάχναμε στην αντίθετη πλευρά» κλαψούρισε κουνώντας το κεφάλι του. Ο Αστυφύλακας τον έσπρωξε για να προχωρήσει μαζί με τους άλλους τρεις συνεργάτες που έκλαιγαν κι αυτοί για την ατυχία τους.

Οι κάτοικοι του χωριού μαζεύτηκαν γύρω από τον αληθινό θησαυρό και τον θαύμαζαν. Δεν είχαν ξαναδεί τέτοια ομορφιά. Ο κύριος Χρήστος έγραφε στο ημερολόγιό του για τη μεγάλη ανακάλυψη. Η κυρία Αδαμαντία έσκυψε και πήρε στα χέρια της ένα νόμισμα και το κοίταξε προσεκτικά. Στην μπροστινή του όψη ο αρχαίος τεχνίτης είχε χαράξει το κεφάλι της θεάς Αθηνάς με κορινθιακό κράνος. Το πρόσωπο της θεάς ήταν σοβαρό και γαλήνιο. Η πίσω όψη γέμιζε από μια θεά Νίκη με μακριά φτερά που στεκόταν όρθια και κρατούσε ένα στεφάνι.

Η Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων θαύμασε το νόμισμα και την εξαιρετική δουλειά που είχε κάνει ο αρχαίος χαράκτης. Κρατώντας το ένιωσε το άγγιγμα όλων εκείνων των ανθρώπων που το είχαν αγγίξει πριν από πολλά πολλά χρόνια...

Η μικρή τοσηδούλα θεά είχε στρογγυλοκαθίσει πάνω στη χούφτα της κυρίας Αδαμαντίας και θαύμαζε και αυτή το ωραίο νόμισμα. Κοίταζε μια το δικό της φόρεμα και μια το φόρεμα της θεάς Νίκης. Έμοιαζαν πολύ, αλλά ήταν σίγουρη ότι το δικό της ήταν ακόμη πιο ωραίο, όπως και το στεφάνι της. Η μικρή θεά ήταν πολύ χαρούμενη με την ανακάλυψη του θησαυρού, γιατί θα έκανε καινούριους φίλους στο Μουσείο των Νομισμάτων. Ίσως η Θεά Αθηνά να τη συντροφεύει όταν θα το σκάει από το Μουσείο, σκέφτηκε η μικρή άταχτη θεά.

Ξανά στο Μουσείο των Νομισμάτων

Κόσμος πολύς ερχόταν κάθε μέρα στο Μουσείο των Νομισμάτων για να θαυμάσει το νέο θησαυρό. Τα πολυάριθμα νομίσματα και το χρυσό περιδέραιο είχαν τοποθετηθεί σε μια μεγάλη ξύλινη προθήκη με τζάμι στο κέντρο της τεράστιας αίθουσας με τα χιλιάδες νομίσματα. Δίπλα τους είχαν βάλει και το πήλινο πιάτο που έκρυβε το σπουδαίο θησαυρό. Ο κύριος Χρήστος ερχόταν συχνά για να δει την κυρία Αδαμαντία και βέβαια τα χρυσά νομίσματα του θησαυρού της Κορίνθου.

Η τοσηδούλα θεά ξεπροβόδισε και τον τελευταίο για σήμερα επισκέπτη. Παράξενος ήταν αυτός ο Άγνωστος Κύριος! Δεν τον είχε ξαναδεί. Πόσο παράξενα κοίταζε το θησαυρό. Η παγωμένη του ματιά διαπερνούσε το τζάμι. Ευτυχώς τα νομίσματα ήταν καλά φυλαγμένα μέσα στο Μουσείο. Μια ανατριχίλα διαπέρασε το σώμα της μικρής θεάς καθώς τον έσπρωχνε για να φύγει γρηγορότερα. Άφησε τις κακές αυτές σκέψεις να πετάξουν μακριά και πέταξε κατευθείαν για το γραφείο της κυρίας Αδαμαντίας. Όλο χάρη στρογγυλοκάθισε πάνω στο παλιό γυάλινο μελανοδοχείο και κοίταξε προσεκτικά την κυρία Αδαμαντία.

Στο γραφείο της κυρίας Αδαμαντίας

Η κυρία Αδαμαντία, δηλαδή η Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων, ήταν χωμένη σε ένα τεράστιο βιβλίο και διάβαζε προσεκτικά την εκατοστή σελίδα του...

Η μικρή φτερωτή θεά σηκώθηκε, πέταξε ψηλά με τα μακριά της φτερά και πήγε να ετοιμάσει ξανά το μικρό μπογαλάκι της...

Η παραμυθένια ιστορία γράφτηκε τότε που η Ειρήνη εργαζόταν κοντά στη Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων, τη Μάντω Οικονομίδου-Καραμεσίνη, στο Νομισματικό Μουσείο. Η Ειρήνη Θέλησε τα παιδιά με κάποιο τρόπο -με ένα παραμύθι- να γνωρίσουν τη σπουδαία αυτή αρχαιολόγο-νομισματολόγο. Για πολλά χρόνια η ιστορία έμεινε κλεισμένη στον υπολογιστή. Ένα όμως απόγευμα ο Στέλιος είπε στη Μαγδαληνή ότι η Ειρήνη έχει γράψει ένα παραμύθι και η Μαγδαληνή θέλησε να το ζωγραφίσει. Και έτσι οι λέξεις και οι ζωγραφιές γίνανε ένα και η παραμυθένια ιστορία έφυγε επιτέλους από τον υπολογιστή και στρογγυλοκάθισε στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας!

Λίγα λόγια για τους πρωταγωνιστές

Η μεγάλη κυρία των Νομισμάτων είναι εμπνευσμένη από την αρχαιολόγο Μάντω Οικονομίδου-Καραμεσίνη, τη διευθύντρια του Νομισματικού Μουσείου (1964-1994). Η Μάντω Οικονομίδου αγάπησε τα νομίσματα, έγραψε πολλά βιβλία γι' αυτά και με δική της προσπάθεια απέκτησαν το δικό τους σπίτι σε ένα από τα ομορφότερα σπίτια της Αθήνας, το Ιλίου Μέλαθρον.

Η μικρή φτερωτή θεά είναι η θεά Νίκη που απεικονίζεται συχνά στα αρχαία νομίσματα.

Το Νομισματικό Μουσείο, ένα από τα μεγαλύτερα στον κόσμο, περιλαμβάνει νομίσματα, μετάλλια, σφραγιδολίθους που χρονολογούνται από τον 6ο αιώνα π.Χ. έως σήμερα. Τα αντικείμενά του παρουσιάζονται σε ειδικές προθήκες στα δωμάτια του Ιλίου Μελάθρου, κατοικίας του 19ου αιώνα, που πήρε το όνομά της από το Ίλιον, την Τροία που ανακάλυψε με τις ανασκαφές του ο αρχαιολόγος Ερρίκος Σλήμαν. Την αρχοντική κατοικία σχεδίασε ο αρχιτέκτονας Ερνέστος Τσίλλερ για τον Ερρίκο Σλήμαν και την οικογένειά του.

Τα νομίσματα ήταν μικρά, στρογγυλά, επίπεδα κομμάτια από χρυσό, ασήμι και χαλκό. Κατασκευάζονταν σε μήτρες στα νομισματοκοπεία. Στις επιφάνειές τους οι χαρακτες χάρασαν διάφορα θέματα, όπως θεούς, ήρωες, βασιλιάδες, ζώα, φυτά κ.ά.

Ο ναός του θεού Απόλλωνα, κτίστηκε γύρω στα μέσα του 6ου αιώνα π.Χ. Ήταν δωρικού ρυθμού με έξι κίονες στις στενές του πλευρές και 15 κίονες στις μακρές πλευρές.

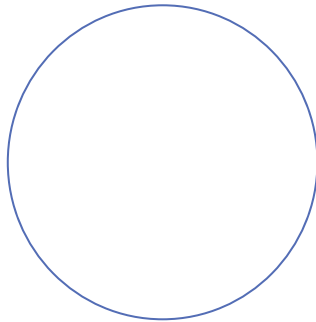
Ο Θησαυρός της Κορίνθου περιλάμβανε στατήρες, χρυσά νομίσματα, και ένα χρυσό περιδέραιο. Βρέθηκε κάτω από το δάπεδο ενός κτηρίου.

Αρχαιοκάπηλοι είναι αυτοί που εμπορεύονται παράνομα αρχαία αντικείμενα, όπως οι τέσσερις σκοτεινοί τύποι της ιστορίας μας.

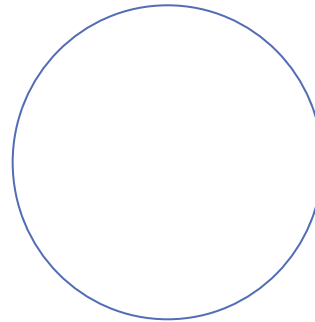
Αφού διαβάσετε την παραμυθένια ιστορία:

- επισκεφθείτε το Νομισματικό Μουσείο Αθηνών για να δείτε το θησαυρό της Κορίνθου και το σπίτι του αρχαιολόγου Ερρίκου Σλήμαν που είναι γεμάτο ζωγραφιές. / Ελ. Βενιζέλου 12 (Πανεπιστημίου)
- επισκεφθείτε το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο για να δείτε που εργάστηκε η κυρία Αδαμαντία, τα αγάλματα που χαιρέταγε καθημερινά αλλά και τα χιλιάδες αντικείμενα που φυλάσσονται σε αυτό και αποκαλύπτουν τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Το Μουσείο κτίστηκε τον 19ο αιώνα από τους αρχιτέκτονες L. Lange και Π. Κάλκο. / Πατησίων 44

Ζωγραφίστε το δικό σας νόμισμα:

Εμπροσθότυπος, έτσι ονομάζεται
η μπροστινή πλευρά του νομίσματος

Οπισθότυπος, κι έτσι ονομάζεται
η πίσω πλευρά του νομίσματος

Γράψτε σε ένα φίλο ή φίλη σας γιατί πρέπει να πάει οπωσδήποτε στο Νομισματικό Μουσείο και δώστε του/της το μήνυμα.

.....

.....

.....

.....

The background of the page is a collage of various ancient Greek coins. There are several large, detailed coins, including a prominent gold coin (aureus) showing a profile of a woman with a helmet, and several silver coins (aigles) showing profiles of men. The coins are scattered across the page, some overlapping the text blocks.

Η **Ειρήνη Γρατσία** σπούδασε αρχαιολογία, αγαπά πολύ τα μνημεία και τα παλιά κτήρια. Εργάστηκε κοντά στη Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων. Συντονίζει τη MONUMENTA, την εταιρεία που προστατεύει τα μνημεία. Πού και πού γράφει και μια παραμυθένια ιστορία!

Η **Μαγδαληνή Θεοχάρη** ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια εικονογράφησης παιδικών βιβλίων, ζωγραφικής και φωτογραφίας. Της αρέσει να ζωγραφίζει όσολη την ώρα, να διαβάζει βιβλία με εικόνες και να τρώει παγωτό, ακόμα και το χειμώνα!

Ένας μεγάλος θησαυρός χρυσών νομισμάτων κρύβεται βαθιά μέσα στη γη, κοντά στο ναό του θεού Απόλλωνα. Άραγε θα προλάβουν να τον βρουν η Μεγάλη Κυρία των Νομισμάτων, η μικρή φτερωτή θεά και ο κύριος Χρήστος, ο αρχαιολόγος ή θα πέσει στα χέρια τεσσάρων κλεφτών νομισμάτων με το αλλόκοτο μηχανήμα, με την τεράστια μύτη, που μυρίζει από μακριά τους θησαυρούς...

Μια παραμυθένια ιστορία, ένα ταξίδι στον κόσμο της αρχαιολογίας...

MONUMENTA
THE CLASSICAL REIMAGINED

www.monumenta.org